

นิทานร้อยบรรทัด เล่ม ๒

เรื่องบ้านที่น่อยู่

ตอนที่ ๒

ฉบับประจําปีที่ ๓
ของ กระทรวงศึกษาธิการ

๑.๗๕

กระทรวงศึกษาธิการ
นิตานร่อยบรทต เล่ม ๒

เรื่อง

บ้านท่นาอยู่ ตอนท่ ๒

ชั้นประถมปีที่ ๓

ของ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่สิบห้า ๕๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๒

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๑.๗๕ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

จัดพิมพ์โดยองค์การค้ำของครูสภา

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ครูสภาตากพร้าว

๕๒ ถนนลาตพร้าว บางกะปี่ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

เรื่อง “คนไทยต่างรักเคารพท่าน”

สองพี่น้อง
“วันนี้โย
นกร้อง “โอ้!
นี่กว่าสาย
โยวันนี้
รีบไปดู
ดีกว่า “งาน
ทุกถ้วนหน้า
ที่พระรูป
เฮอ! หน้าตั้น
นกว่า “จริง
เพราะเห็นโลก
ฟังนกดบ
เอี่ยมมือคว่ำ
นี่กว่าดี
แท้ก็เก่ง
สมเด็จพะ
องค์ในหลวง

เรียกวินค
ไม่ร้องทัก
โอ้ออกข้า!
อีกหน่อย
พืดิน
งานอะไร
วันนี้
ไปชุมนุม
พระปิยะ
นี่กประหลาด
ยิ่งกว่าตั้น
ไม่กี่วัน
เด็กชอบ
เข้ามาทอด
แต่จำเรียง
ทั้งคารม
ปิยะ
ของชาติ

นกรัก
ที่เหงาหงอย”
พื้มาคอย
ถึงจะมา
ก่อนเข้าตู่
อีกเล่าชา”
มีประชา
ประชุมกัน
มหाराช
ละชีนั”
ซ้ำดื้อตัน
มานี่เอง”
หัวเราะรำ
“เจ้าพลอดเก่ง!
ลำเนียงเพลง
สมที่รัก
มหाराช
จงประจักษ์

นกลถามว่า
มีต๋อพี

“พระคุณ
และฉัน

การุณนั้น
เป็นไลน์

ไทยทั่วถ้วน	ต่างถวาย	ความจริงรัก
สมัยที่ทรง	ปกปัก	ประชากร
เมื่อสิ้นบุญ	เหมือนเดือנדับ	ตาลับโลก
ต่างกันโคก	สร้างสุข	สโมสร
เหมือนหนึ่งบุตร	คราวคลาด	ชาติบิดร
วุ่นอาวรณ์	ไม่วาย	คล้ายคำหนึ่ง
วันนี้แหละ	คล้ายวัน	สวรรคต
๒๓ ตุลาคม	กำหนด	เวียนมาถึง
ไทยทั้งชาติ	พรักพร้อม	น้อมรำพึง
ในพระคุณ	อันซึ่ง	ติดตรึงใจ”
นกถามว่า	“พระคุณ	การุญนั้น
มีต่อพี่	และฉัน	เป็นไหน
อายุเรา	กับยุคนั้น	ห่างกันไกล
หรือประธาน	อะไรไว้	เป็นชั้นอัน”
เด็กว่า “มี	มรดก	ตกมาถึง
นับเป็นหนึ่งใน	ยากหา	คามหันต์
คือโรงเรียน	แหล่งวิชา	สารพัน
อีกทั้งครู	สร้างสรรค์	ไว้สอนเรา
เด็กทั้งชาติ	ได้เรียน	รู้เขียนอ่าน
จนแตกฉาน	เติบโต	ไม่โง่เขลา
ได้ดิบดี	เหมือน เหมือน	เพื่อนผู้เยาว์

ไม่อายเขา
 นกถามว่า
 ช่วยหยิบยก
 พบแต่ความ
 คอยหลีกภัย
 เด็กหัวร่อ
 น้อยหรือพี่
 นกว่า “แน่
 มีจิตมัน
 เดกว่า “พี่
 ที่คอยเฝ้า
 ให้รู้จัก
 ดังที่พี่
 นกว่า “เพราะ
 เดกว่า “แล้ว
 ให้มีที่
 นกร้อง “อ้อ!
 เป็นพระคุณ
 ฉันขอน้อม
 เด็กปลื้มใจ
 ถึงเป็นนก

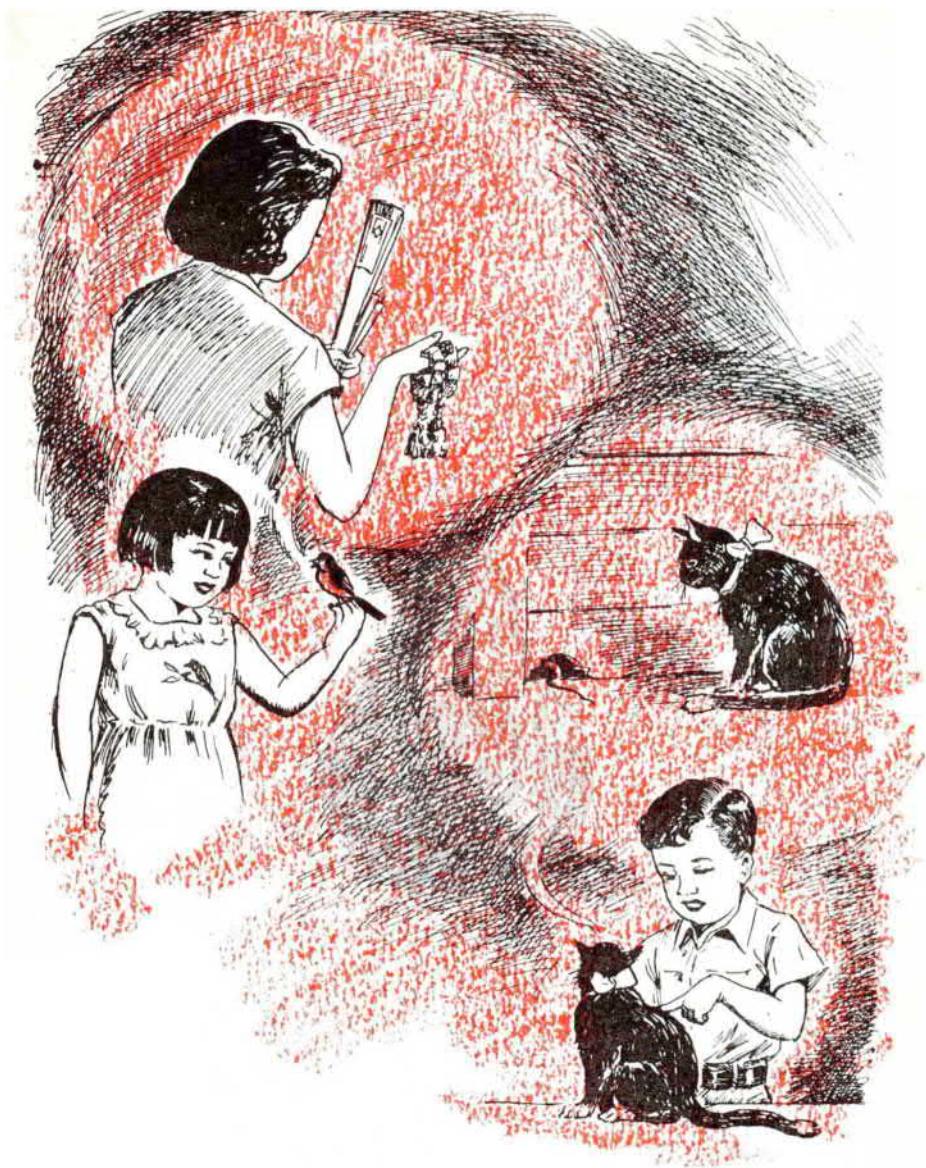
บรรดา
 “มีอะไร
 ให้ฟัง
 เปล่าเปลี่ยว
 ให้พ้น
 “ก็เดี๋ยวนี้
 พุ่มพัก
 ละพี่
 เมตตา
 ดีเพราะใคร
 ปั่นปลุก
 ผิดชอบ
 รักเลี้ยงเจ้า
 พี่ได้เรียน
 ใครละท่าน
 สอนสั่ง
 อ้อ! รู้
 ที่ทรงสร้าง
 ลักการะ
 “ชะ! ชะ! ช้า!
 ก็ยังมี

เด็กสากล”
 ที่ให้หนัก
 ยังจน
 เทียวบินวน
 ไปวัน วัน”
 มีคนรัก
 ไม่เคยดจันท์”
 ดิครามครัน
 เปี่ยมปราณี”
 รู้ไหมเล่า
 ทุกวิถี
 กอปรกรรมดี
 เฝ้าเอ็นดู”
 ได้เขียนอ่าน”
 ผู้ก่อกู้
 มีทั้งครู”
 ละทีนี้
 ในทางอ้อม
 ร่วมกะพี่”
 น่องข้าดี
 กตัญญู

พี่มีเพลง
 ทั้งเนื้อถ้อย
 เจ้าอยากฟัง
 นกตีปีก
 เด็กเริ่มขับ
 โธ่บุญน้อย
 มหาราช
 เพียงแต่ได้
 ว่าทรงรัก
 ให้สยาม
 อุดมรรค
 ทรงปากเพียร
 นกร้อง “ชะ!
 ช่างทำเพลง
 ได้ฟังเสียง
 ก็จับอก
 แมวไต่ยีน
 นึกสนุก
 พอเข้าครัว
 เล่นเอานิน
 ยินคุณแม่

สดุดี
 ทั้งทำนอง
 ก็มาลอง
 “ฉันจะดู
 “ข้าทั้งมวล
 มิได้พบ
 สยามินทร์
 ยินพระยศ
 ราชวร
 อยู่ยัง
 นานา
 ผ่านพัน
 ข้า! ข้า!
 รวากับมี
 ของพี่
 จับใจ
 เสียงคุณ
 วังเข้ามา
 ก็ทำเพลง
 ต้องตื่นตา
 ว่าจะไป

ที่เคยร้อง
 เสนาะหู
 ร้องกันดู”
 คลอไฟไป”
 หวนละห้อย
 สบสมัย
 บินไผ่ท
 ปราภฏเกียรติ์
 อวรณ์หวัง
 สถิตเสถียร
 นับาเกียรติ์
 เพื่อคนไทย”
 พี่ข้าเก่ง
 ปี่โนน
 เข้าทีไร
 ไปหลายวัน”
 ‘จู้จุก’
 “ข้า! ขยัน
 เร่งตะวัน
 มาช่วยคุณ
 ไหว้พระรูป

ท่านเตรียมรูป
มะลิร้อย

เทียน ดอกไม้
ห้อยจำปา

ไว้งามทรู
น่าเอ็นดู

ท่านเตรียมรูป

มะลิร้อย

มีพวงเล็ก

เด็กว่า “เจ้า

คนเกียจคร้าน

แม่ว่า “อ้าว

ว่าฉันนะ

คุณหนูนอน

แต่นางแมว

นั่งแล้วเดิน

เด็กว่า “เจ้า

จะนอนดีก็

ก็ต้องค่อย

หากงัวเงีย

พอลักหน้อย

แม่ได้ยิน

เดินเข้ามา

“ไปเถอะลูก

เดี๋ยวค่อยกลับ

เทียน ดอกไม้

ห้อยจำปา

ของคุณหนู

เอาแต่นอน

นอนไม่เบื่อ

คุณหนู

ระวังหนู

ตั้งไหน ไหน

ยังอยู่

วนเวียน

ละคอยขึ้น

หรือหัวค่ำ

รีบตื่น

ก็หักห้าม

เป็นนิสัย

ลูกน้อย

หลังบ้าน

สายจะร้อน

มาเล่น

ไว้งามหรู

น่าเอ็นดู

อยู่ด้วยนะ”

ล่อนไม่เชื่อ

ช่างเหลือหละ”

รู้ไหมคะ

อยู่ก่อนคืน

แล้วไม่รู้

นั่งตาดื่น

แล้วเปลี่ยนยีน”

ขัดรำไป

เหลือมล้ำหน้อย

ฝันให้ได้

อย่าตามใจ

“ไม่ยากเย็น”

จ้อย จ้อยขาน

พอแลเห็น

ก่อนล้าเคิญ

กันต่อไป ”

“ไปเถอะลูก
เดี๋ยวค่อยกลับ

สายจะร้อน
มาเล่น

ก่อนล้าเถิด
กันต่อไป”

เรื่อง“ทุกคนต้องทำงานคร้านไม่ได้”

เลี้ยงแม่บ่น	เจ้าดำ	พึมพำอยู่
นกนึ่งดู	ตามประสา	อึดมาดัย
แมวตาปรีอ	หมอบอยู่ข้าง	ไม่ห่างไกล
“ตั้งแต่เช้า	ทำอะไร	ไหนบอกมา”
เจ้าดำถูก	แม่ชนาบ	ใจวบบวม
ไม่สามารถ	ตอบคำถาม	นั่งก้มหน้า
ชันนาคู	ที่ैया	ให้เข้ายา
ก็เสียใจ	กล่าวว่า	“โปรดเถอะครับ
ผมยังไม่	ได้ทำ	อะไรเลย”
แม้ว่า “เหลว	ตามเคย	มัวแต่หลับ
เสียแรงข้า	สอนสั่ง	ตั้งกำขับ
ดูรีกลับ	ทำตรงข้าม	อยู่ร่ำไป
ในบ้านนี้	มีใคร	คนไหนบ้าง
ที่อยู่ว่าง	หรือวางมือ	หรือไฉน
ลองถามนก	ตัวน้อย	หน้อยเป็นไร
ว่างานใด	ที่มันทำ	ประจำวัน”
นกรีบบอก	“ฉันทำ	ทุกคำเข้า
หน้าที่เฝ้า	จับแมลง	อย่างแข็งขัน
อีกทั้งนอน	ตามพฤษา	นานาพันธุ์

นกนึ่งดู
แมวตาปรีอ

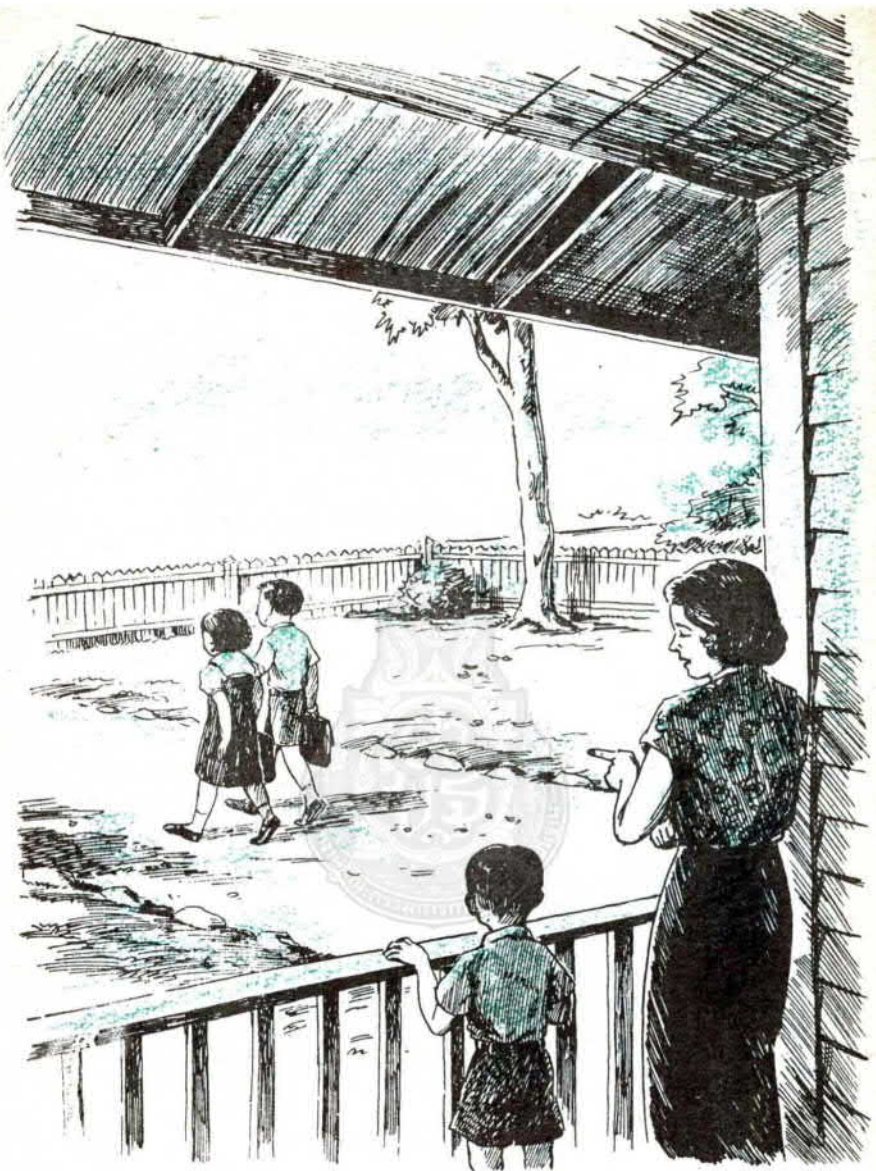
ตามประสา
หมอบอยู่ข้าง

อชฌาสัย
ไม่ห่างไกล

ไม่ให้มัน
 พอเสร็จงาน
 กล่อมคุณแม่
 แม่ว่า “ฉัน
 ให้ต้องตาม
 ถึงดึกคืน
 ขาดกำกับ
 บ้านขาดแม่
 ใช้พูดเล่น
 แม่ว่า “ได้
 ทั้งนกแม่
 ส่วนเจ้าสิ
 แถมล่าทับ
 จะต้องให้
 แบบดั่งคือ
 เจ้าใช้เด็ก
 ไม่รู้ลึก
 เนอะ ! หนูหนู
 เขาแน่นแ่นว
 เจ้าดำมอง
 นึกสงสัย

เกาะกวน
 ชันคู
 ให้เป็นสุข
 นั้นนัง
 หน้าที่
 เท่าไร
 หนูบังอาจ
 อย่าลอง
 ทับถม
 ยินไหม
 ทำหน้าที่
 ต้องคอยสั่ง
 ยังมีหน้า
 เขียนดี
 ถึงต้องใช้
 พวกนั้น
 อายบ้าง
 ดูซิ ! ไป
 ตรงเวลา
 อยู่ในที่
 แม่นิยม

มวลไม่งาม
 ‘จู้จุก’
 ใครไม่ห้าม”
 ระวังยาม
 ไม่มีเว้น
 ไม่ยอมหลับ
 สัญชาติเช่น
 ต้องล่าเคิญ
 ช่มพอดำ”
 เจ้าตัวดี
 ทุกเข้าคำ
 ยังไม่ทำ
 จะลำนึก
 ที่เดียวหรือ
 ไม่เรียวฝึก
 ชันพิลึก
 หรืออย่างไร
 โรงเรียนแล้ว
 จะหาไหน”
 เหมือนมีใจ
 ชมนักเรียน

แม่ถามว่า

อยากตามเขา

“เจ้าเหม่อมอง

ไปให้พ้น

เขาสองคน

หรือไฉน

เพราะไม่เห็น

พอดีนเข้า

อ่านมากมาก

เรียนแล้วเล่น

แม่ถามว่า

อยากตามเขา

งานเล่าเรียน

ปีหน้าเถอะ

นกว่า “คุณ

ไยพีฉัน

เห็นแต่บ้าย

เป็นลูกคู่

แม้ว่า “นั่น

ไม่ยอมขาด

เพราะหัวเราะ

ฝรั่งร

เรียนหนังสือ

ต้องรู้จัก

คนเกียจคร้าน

กลัวหนังสือ

เป็นนักเรียน

ทำอะไร

ตะลิตะตาน

เขียนมากมาก

เล่นแล้วเปลี่ยน

“เจ้าเหม่อมอง

ไปให้พ้น

หนักหนา

เจ้าต้องได้

แม่ขา

จึงทน

กลับมา

ขับเพลง

แหละเจ้า

ร้องรำ

ชวนให้

เอามาอ้าง

ส่วนสมอง

วิ่งเล่น

คอยแต่บ่น

ยอมแพ้

ต้องเพียร

งานในบ้าน

ไปอ่านเขียน

ว่าปากเพียร

เรียนต่อไป

เขาสองคน

หรือไฉน

กว่างานใด

ไปลองดู”

ถ้าเช่นนั้น

ไม่บ่นอยู่

ชวนฉันดู

ครั้นเครงกัน”

เขาฉลาด

นำขบขัน

เกิดไขมัน

ช่างเหมาะแท้

ต้องเหนื่อยหนัก

เป็นทางแก้

คนอ่อนแอ

พวกไม่อาย

ทั้งเรียนเล่น

การร้องรำ
ใจรำเรง
เคยหงุดหงิด
แล้วจะเล่า
ก็เบิกบาน
ทั้งยากง่าย
เรียนกับเล่น
ดั่งว่านี่
ต้องฝึกหัด
ถึงจะดี
ไปวันหน้า
เฮอ! นิ่งฟัง
นกว่า “ทราบ
ของคุณแม่
ให้เด็กปลง
แต่สงสัย
เพราะนอกเหนือ
เรียนอย่างไร
คุณแม่โปรด
แม่ว่า “เฮอ!
ใช้ถ้อยคำ

ก็ต้องเป็น
เร้าสนุก
ก็กลาย
จะเรียน
แคล่วคล่อง
เรียนได้
ประจำวัน
เป็นหน้าที่
ไปแต่เล็ก
พร้อมวิชา
ช่วยชาติไท
เข้าใจ
เพียงแค่ว่า
ที่มีใจ
ใจสมัคร
คำว่า
ออกไป
ถึงจะได้
ไซ้ขาน
แม่ว่า
พุ่มเฟีย

ไม่เสียหาย
สุขถึงกาย
เป็นเยือกเย็น
จะเขียนอ่าน
ไม่ต้องเซ็น
ไม่ล่าเคียด
คู่กันไป
ของเด็กเด็ก
จนจบใหญ่
อนามัย
ให้มันคง
หรือไม่เจ้า”
ความประสงค์
ไม่จาง
รักการงาน
อนามัย
จากเขียนอ่าน
ตามต้องการ
ให้ฉันรู้”
พูดเรื่อยเจื้อย
เอาการอยู่

ทั้งยากง่าย

เรียนกับเล่น

เรียนได้

ประจำวัน

ไม่ล้าเฉื่อย

ทู้กันไป

หากเจ้าไม่	ยับยั้ง	ตั้งกระทู้
คงต้องกวน	แม่หนู	เมื่อกลับมา
เด็กนักเรียน	ต้องเรียน	ครบสามอย่าง
หนึ่ง เขียนอ่าน	ต่างต่าง	ได้ทุกท่า
ความประพฤติ	เป็นที่สอง	รองลงมา
คือวิชา	รู้ผิดชอบ	รอบคอบดี
อย่างที่สาม	อนามัย	ให้รู้จัก
รักษาศัว	ตามหลัก	อย่างถ้วนถี่
รู้ป้องกัน	โรคร้าย	ไม่ให้มี
ช่องราว	เรือนร่าง	อย่างทารุณ
เมื่อเด็กดี	ครบเช่นนี้	ก็หมายความว่า
ไปวันหน้า	จะเข้มแข็ง	เป็นแรงหนุน
ให้ชาติไทย	เทียมเพื่อน	เหมือนมีบุญ
คอยค้าจุน	ตลอดไป	ไม่อาวรณ์”
นกร้องว่า	“พีกกลับมา	เถอะวันนี้
ฉันจะนำ	คำดีดี	ที่แม่สอน
ให้ผูกเพลง	สดสด	เข้าบทกลอน
แล้วชวนรำ	ร้องละคร	ให้ครื้นเครง.”

อย่างสาม
รักษาตัว

อนามัย
ตามหลัก

ให้รู้จัก
อย่างถ้วนถี่

จบนิทานร้อยบรรทัด เรื่องที่ ๔

เราต้องเรียน
เด็กนักเรียน

ต้องเล่น
เรียนก็ด

เป็นทนาย
เล่นก็เก่ง

เรื่อง“ประชาธิปไตยภายในบ้าน”

“เราต้องเรียน	ต้องเล่น	เป็นหน้าที่
เด็กนักเรียน	เรียนก็ดี	เล่นก็เก่ง
รู้คบค้า	ใครใคร	ใจนักเลง
ทั้งร้องรำ	ทำเพลง	ไม่แพ้ใคร”
พอเสียงเพลง	จบลง	แมวมุ่งหน้า
ตรงเข้ามา	หมอบเมียง	ส่งเสียงไล่
“เหมียว!เหมียว! เหมียว! เมื่อ	ก็	นี้เสียงใคร”
นกกว่า “ถาม	ทำไม	แม่ตัวดี”
แม่ว่า “ฉัน	นั่งฟัง	นั่งไม่ติด
‘จุกๆ’	แ่ววสะกิด	ให้มานี้
นี่จะได้	สนุกด้วย	ช่วยทวิ
เสียงดนตรี	เหมียว! เหมียว!	เจียวแม่มคุณ”
เด็กว่า “ชะ!	ช่างยอ	จะขอร่วม
เสียงไม้นวม	ละซีเจ้า	เข้ามาหนุน
หนูคงชิง	วิ่งหนี	กันชุดมุน
ไม่ต้องวุ่น	หากับดัก	ให้ชักช้า
จะนำเพลง	บทใหม่	มาให้ร้อง

เจ้าได้ฟัง
 เพลง ‘ประชา
 นกร้องว่า
 การร้องว่า
 ‘ประชาธิปไตย’
 หรือเนื้อเพลง
 ฉันอยากได้
 เดกว่า “เจ้า
 ใครเป็นครู
 ันความรู้
 ถ้าใครหมั่น
 ครูท่านว่า
 นั้นเป็นของ
 แม่นกแมว
 เพื่อความสุข
 เช่นประชา
 คือทั้งพี่
 มีคุณแม่
 งานในบ้าน
 เจ้าดำดื้อ
 รังแกเจ้า

แล้วเป็นต้อง
 ธิปไตย’
 “ชื่อชอบกล
 นั้นขอ
 บทกลอน
 นั้นมี
 จดจำ
 ดีมาก
 ต้องชมเปาะ
 นานา
 สนิใจ
 ประชา
 ใครใคร
 เกิดมาแล้ว
 สวัสดิ์
 ธิปไตย
 และเจ้า
 รักเลี้ยง
 แบ่งปัน
 ท่านก็ดัด
 โทษกรรม

หัวเราะว่า
 เพิ่งได้มา”
 น่าสนใจ
 รอไว้ก่อน
 เป็นไฉน
 ดิอย่างไร
 เป็นสำคัญ”
 ช่างอยากรู้
 เพราะขยัน
 สारพัน
 ต้องได้ดี
 ธิปไตย
 ไซ้แต่พี่
 ก็ต้องมี
 เหมือน เหมือนกัน
 ในบ้านเรา
 นางแมวนั้น
 ด้วยเที่ยงธรรม
 ทุกคนทำ
 หดีให้อ่อน
 ลงจนหน้า

เพลง 'ประชา ธิปไตย' เพิ่งได้มา"
นกร้องว่า "ชื่อชอบกล น่าสนใจ

พอทำดี
ทั้งแนะนำ
เจ้าร้องเพลง
เพราะทำดี
ครึ่งนางแมว
จะเคี้ยวเจ้า
แล้วลงโทษ
ถูกฝ่ามือ
ได้ลำนึก
เปลี่ยนจิตใจ
นกถามว่า
คือคุณแม่
เด็กว่า “ถูก
ให้ประชา
เจ้าเข้าใจ
นกว่า “เข้า
แม่ว่า “ฉัน
ที่คุณแม่
เพราะฉันทำ
ได้อยู่กิน
แมวบ้านอื่น

ชมเปาะ
ให้รักกัน
กล่อมท่าน
ต้องได้
หาญฮึก
ท่านก็บ้อง
ตีประจาน
ปืมเลือด
กลับตัว
รักกัน
“ประชา
เป็นผู้ให้
แล้ว คุณแม่
ธิปไตย
หรือยัง
ใจดี
พลอยรู้
ท่านเฝ้า
ตามคำท่าน
ได้สนุก
ใกล้ไกล

เพราะหลาบจำ
ฉันพี่น้อง
รางวัลให้
ตอบสนอง
คึกคะนอง
ปกปักไว้
จนพาลเหือด
ลามปามไหล
ชั่วหายไป
แต่นั้นมา”
ธิปไตย
ไซ้ไหมจำ”
แม่เมตตา
ในบ้านเรา
ดั่งว่านี้”
พี่แก้เซลา”
ลั่นดูเบา
ลั่นสอนมา
ฉันจึงสุข
ไม่น้อยหน้า
พอได้มา

เห็นฉันเข้า	บอกว่า	สบายแท้”
นกว่า “ฉัน	ก็เช่นกัน	แม่แมวเอ๋ย
ก่อนไม่เคย	มีใคร	ใครแยแส
ถูกแต่กวน	ถูกแต่ซัง	ถูกรังแก
พอมารพบ	คุณแม่	เหมือนมีบุญ”
เด็กว่า “เจ้า	รู้ดี	ทีเดียวแหละ
ต่อไปนี้	พี่จะแนะ	เมื่อนำหนู
ให้รู้จัก	ความสำคัญ	อันเป็นคุณ
เครื่องค้าจุณ	ให้เป็นสุข	ทุกเวลา
คือตัวเจ้า	นางแมว	แล้วตัวพี่
จะต้องทำ	แต่ความดี	ทุกถ้วนหน้า
งานหน้าที่	ใส่ใจ	ไว้อัตรา
เพื่อรักษา	ระเบียบบ้าน	ฐานผู้น้อย
ไม่ก้าวก่าย	งานการ	ที่ท่านมอบ
รักแต่ชอบ	ผิดซัง	คอยยังถอย
อย่าเอาอย่าง	เจ้าดำ	ทำตะบอย
งานนิดหน่อย	คอยเลี้ยง	เกียจใครใคร”
แมวร้อง “แนะ!	โน่นพ่อดำ	กำลังว่าง
เรียกแกมา	ฟังไว้บ้าง	จะดีไหม”
นกว่า “วาน	นี้ก็ฟัง	ตั้งเท่าไร
คุณแม่ท่าน	จาระไน	ไว้ออแรง”

นกบินปรี้อ

ไปลง

ที่ตรงไหล่

“เณะ ! พ่อดำ

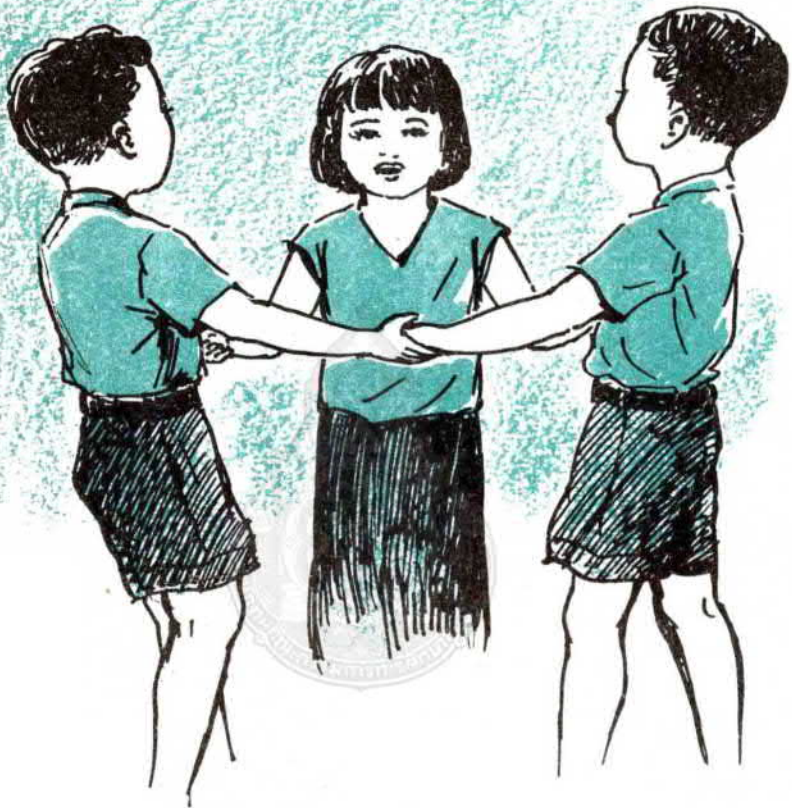
รีบไป

หาคุณพี่

เด็กว่า “เฮอ!
 เจ้าดำคง
 ลองเรียกมา
 ออกมาแข่ง
 นกบินปรี๊ด
 “แนะ! พ่อดำ
 กำลังเทศน์
 ดำว่า “เฮอ!
 แล้วออกเดิน
 ด้วยรักใคร่
 เด็กร้อง “ชะ!
 เมื่อคราวครั้ง
 มา! ดำมา
 เพลงประจำ
 แล้วจับกลุ่ม
 พลังเฮ้ยเฮี้ยน
 ได้ร่มเย็น
 เหมือนไม้งาม
 เพราะประชา
 กำบังเกล้า

ดีแท้
 ดีกว่าก่อน
 เมื่อจะมี
 กับเจ้า
 ไปลง
 รีบไป
 ให้เราฟัง
 ไปซี
 มากับนก
 เลิกคำนึง
 ชะ! พ่อดำ
 ฉันทา
 ร่วมกันซ้อง
 ธิปไตย
 ยืนเป็นกง
 “โอ้ว
 เป็นสุข
 ลอออ่อน
 ธิปไตย
 ร่มเย็น

คุณแม่สอน
 กลับเข้มแข็ง
 ดีแสดง
 ท่าเข้าที”
 ที่ตรงไหน
 หาคุณพี่
 ทั้งชีวิต”
 ฉันทาอยากฟัง”
 ยกยกไหล่
 ถึงความหลัง
 ทำเหมือนดัง
 นกมาเรือน
 ร้องเพลงใหม่
 ชอบไหมเพื่อน”
 รูปวงเดือน
 ชะตาเรา
 สโมส
 ไม่อับเฉา
 ให้ร่มเงา
 เป็นนิรันดร์”

แล้วจับกลม
พลงเอ๋ยเออน

ยื่นเป็นกง
“โอ้ว

รูปวงเดือน
ชะตาเรา

เรื่อง “ต้องให้บันในกาลอันสมควร”

นกระจอก	มาจากไหน	ก็ไม่รู้
ลงจิกกิน	ข้าวอยู่	หิวตัวลั่น
เจ้านกน้อย	อยู่ใกล้ใกล้	ไม่กีดกัน
ไม่นานนานชั้น	‘จุกๆ’	เหมือนสุขใจ
นางแมวหมอบ	ตาปรีอ	ไม่ตื้อดู
เจ้าดำเล็ก	มูทะลุ	ไม่กรายใกล้
กระจอกกิน	กันสนุก	สุขอะไร
สองพี่น้อง	อยู่ไม่ไกล	เผ้ามองดู
“เห็นไหมน้อง	นกน้อย	แสนน่ารัก
ช่างรู้จัก	มีแกใจ	ใครไม่สู้
ทำยกลง	กางปีก	แล้วก็ดู
เหมือนหนึ่งรู้	เชื้อเชิญแขก	แปลกหน้ามา”
น้องว่า “โอ!	กระจอกโซ	โอ! แะ! พี่
ดู! ดูซี	กึ่งกกก	ไม่เงยหน้า”
พี่ว่า “นี่	แหละให้บัน	ไม่ฉันทา
ยอมขึ้นใจ	แก่บรรดา	ผู้ขาดแคลน”
เจ้านกน้อย	เห็นพี่น้อง	มองมองจ้อง
ก็ละล้ง	บินมาหา	น่ารักแสน
แล้วชวนขึ้น	“พี่ดูซี	นกแร้นแค้น

นกกระจอก
ลงจิกกิน

มาจากไหน
ข้าวอยู่

ก็ไม่รู้
หัวตัวสั้น

ฉันต้องยอม	ให้กินแทน	ตามสบาย
ฉันกินได้	ไม่เท่าไร	ราวครึ่งท้อง
เห็นกระจก	จดจดจ้อง	ระแวงซ้าย
ฉันเวทนา	ร้องไปว่า	เชิญเถอะนาย
ในบ้านนี้	อันตราย	ไม่เคยมี”
ดีกว่า “ชอบ	แล้วเรา	เจ้าของบ้าน
ต้องให้การ	ต้อนรับ	ตามหน้าที่
เขาอดหัว	เหมือนมาขอ	ต่อชีวิ
ข้าวน้ำมี	ไม่เสียดาย	ต้องให้ปัน
เจ้าได้กิน	ครึ่งท้อง	ไม่ต้องอด
เจ้ากระจก	ได้ลืมนรส	อีกครั้งนั้น
ได้แกหัว	ท้องไม่กิว	ตลอดวัน
นี้แหละลัน	ดิสุซ	ทุกคนบอง”
เหมียว! เหมียว!	เหมียว! นางแมว	วิ่งแน่นมา
“คุณหนูชา	กระจกนั้น	ฉันผยอง
ได้กินอ้อม	ลมนึก	คึกคะนอง
แหม! ฉันต้อง	หมอบนึ่ง	ไม่ดิงกาย
กลั้วมันจะ	ตกใจ	ต้องไหวหวาด”
เด็กชื่นชม	“ช่างฉลาด	ไม่เสียหลาย
ทนหมอบนึ่ง	ทำไม่เห็น	เป็นอุบาย
ให้กระจก	หิวหาย	ได้มีแรง

นั่น! พ่อดำ
นกกว่า “จริง

คุ่มมา
ชีเออ!

ทำหน้าเหลว”
มิใช่ได้

อันความ	กรุณา	ปราณี
หากยังมี	กันทุกฝ่าย	ไม่หน่ายแห่ง
ความอิจฉา	ดาร์อัน	ซ่อนระแวง
ที่คอยแฝง	ก่อร้าย	ก็หายไป
นั่น! พอดำ	ดุ่มมา	ทำหน้าเหลือ ”
นกว่า “จริง	ซิเออ!	มิใช่ไก่อ
แกด้อมด้อม	ดูที่	เหมือนมีใคร
เล่นซ่อนหา	ชวนให้	แกเวียนวน ”
ดำ่ว่า “แหม!	หัวหมุน	คุณหนูครับ
แม่แม่วับ	วิ่งหาย	คล้ายล่องหน
ตั้งแต่เข้า	ผมเฝ้า	สาละวน
คอยระวัง	กลัวแกชน	แสร์รังควาน
เจ้ากระจอก	ให้กระเจิง	เพราะเหลิงแล่น”
แม่ว่า “แค้น	มีหน้า	มาว่าขาน
ฉันทมอบนึ่ง	จนซาซา	ตั้งช้านาน
ไม่ได้วิ่ง	พลุกพล่าน	ให้วุ่นวาย”
ดำขึ้นเสียง	“ถูกแล้ว	แม่แมวจำ
แม่แมวมอบ	ซ่อนหน้า	เข้าจนตาย
แต่เมื่อครู่	ฉันทมองมอง	จ้องแทบตาย
แม่แมวหาย	ไปทางไหน	ก็ไม่รู้
คุณแม่ถึง	ให้ระวัง	ไม่ไวใจ

เกรงแม่เผลอ

ถ้ากระจอก

ฉันเป็นผู้

เด็กว่า “เล็ก

ทั้งพ่อดำ

เจ้ากระจอก

เถอะวันนี้

นกว่า “พี่

เด็กร้อง “อ้อ!

เจ้าทำดี

อีกประเดี๋ยว

ว่าด้วยก

อะไรเอ่ย

ทายให้ถูก

เป็นรางวัล

นกว่า “ของ

ถ้าบอกให้

แล้วมองหน้า

เหมือนจะวาน

เด็กว่า “ดำ

ดำ ว่า “เดา

เดี๋ยวจะได้

ต้องอดกิน

รับผิด

กันได้

ทั้งแมว

ก็ลืมใจ

จะรางวัล

จะรางวัล

พี่ต้องให้

ติดอบแน่

คอยดู

กระป๋องชู

ในนี้

เป็นได้ล้ม

ตอบสนอง

พี่ซื้อ

ทายเผง

เจ้าดำ

ให้ช่วยไป

บอกได้

ก็พอได้

นกเป็นหนู

บินหนีพรุ

คิดดูซี ”

เข้าใจแล้ว

รู้หน้าที่

ได้อิมพี

ทั่วกันเที่ยว

ฉันด้วยไหม ”

โยจะเหมียว

แท้ทีเดียว

คงรู้กัน ”

“แน่ะ คุณี

ใครขยัน

ชิมมันมัน

ตามต้องการ ”

หรือทำเอง

กินหวานหวาน ”

ทำอาการ

ด้วยเกล็ดขีด

หรือไม่เล่า ”

คงไม่ผิด

ว่าแล้วยก
อะไรเอ๋ย

กระป๋องข
ในนี้

“แม่ ตู้น
โครขยัน

ว่าคุณแม่
แต่ฝาปิด
แมวไม่พูด
“แหม! ขวนกิน
กลิ่นอย่างนี้
ขนมทอด
ดีกว่า “แมว
ได้กลิ่นของ
แต่ขนม
หรือรู้แล้ว
นกกว่า “ก่อน
ขอให้พี่
ให้ฉันเห็น
ดีกว่า “ได้
นกกว่า “เสียง
เด็กร้อง “ข้า!
เฮ้! กินได้
จะได้รู้

ทำให้
ของอะไร
เพียรสุด
หอมกรุ่น
บอกได้
น้ำมันหมู
จุกดี
ราวกับว่า
อะไรล่ะ
ซ่อนคม
จะให้บอก
ยกกระป๋อง
จะแจ้ง
จะให้ทำ
กราวกราว
เก่งเป็นยอด
ไม่ต้องรอ
ว่ารางวัล

ไม่ต้องคิด
ผมไม่รู้”
จนได้กลิ่น
เจียวคุณหนู
ไม่ต้องดู
ไม่ผิดแล้ว”
ไม่มีสอ
ตาเห็นแจ่ว
จะแม่แมว
อมพะน่า”
ออกชื่อของ
ขึ้นลงคว่า
แห้งหรือน้ำ”
เฮ้! คอยดู”
ข้าวตังทอด!”
ใครไม่สู้
ชুকอด
เค็มมันดี”

เอ้า! กินได้
จะได้รู้

ไม่ต้องรอ
ว่ารางวัล

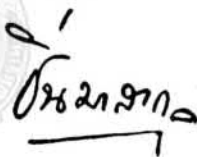
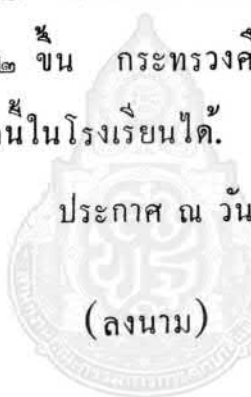
ขอบคุณ
เค็มมันดี"

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำแบบเรียนเพื่อใช้เป็นหนังสือแบบ
สอนอ่านวิชาภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาเรื่อง “นิทาน
ร้อยบรรทัด” เล่ม ๒ ขน กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว
อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียนได้.

ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๓๑

(ลงนาม)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

หนังสืออ่านวิชาภาษาไทย เรื่อง “นิทานร้อยบรรทัด”
เล่ม ๒ นี้ กรมวิชาการได้มอบหมายให้หลวงสำเร็จวรรณกิจ
เรียบเรียงขึ้น เพื่อใช้เป็นหนังสือแบบสอนอ่านวิชาภาษาไทย
สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

๓ ๒๙ : ๒๑-๒๒

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายกำธร สติรกุล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

๑๑ พฤษภาคม ๒๕๒๒

พิมพ์ครั้งที่ ๒๔ พ.ศ. ๒๕๒๐

เลขที่

TP ๓๐.๒